

[Albrechtsen]

ster – som statsministeren vist udtrykte det – og man samtidig har en situation, hvor der er bragt tvivl om vetorettens anvendelse gennem denne stiltiende aftale, altså bragt tvivl om, hvorvidt den nødbremse overhovedet eksisterer, som statsministeren klamrer sig til ved den endelige afstemning, er det så ikke utrolig farligt, netop når vi ser på kombinationen af en sådan forretningsorden med en lynhurtig afstemningsprocedure og så denne nødbremse, som måske ikke længere kan bruges? Jeg vil godt spørge statsministeren, om han ikke finder, at kombinationen af de to ting medfører en særdeles farlig situation.

Gade (SF):

Jeg vil gerne takke statsministeren for hans bekræftelse af, at det er regeringens synspunkt, at forretningsordenen skal ændres. Det er jo ikke kun de store lande, der kan blive øvet pres på i den situation, og som et lille land ville vi jo nok være mere interesserede i – jeg ville i hvert fald – om vi kan blive sat under pres ved, at man ændrer forretningsordenen og derved går til hurtigere afstemninger.

Statsministeren sagde: hvis der kommer et sådant forslag, og da vil jeg spørge statsministeren: hvordan kan statsministeren sige »hvis«, for i erklæringen fra formandskabet om pakken siger formandskabet, at det har givet udtryk for, at det er dets hensigt at sørge for, at det pågældende arbejde – og det er arbejdet med at forbedre Rådets beslutningsproces – fuldføres snarest muligt. Det er formandskabet, der i en erklæring til protokollen har sagt, at det skal ske snarest muligt. Derfor forstår jeg ikke, at statsministeren siger »hvis«. Det må da være straks efter, at pakken er vedtaget.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Må jeg først sige følgende til hr. Albrechtsen: hidtil har det været Rådsformandens beslutning, om der skal gennemføres afstemning eller ej. Det har åbnet mulighed for, at enkelte medlemslande gennem påvirkning af formanden har kunnet undgå afstemning, og så er sagernes behandling blevet forsinket og forsinket og forsinket, og det har disse lande kunnet uden direkte at påberåbe sig Luxembourgforliget.

Vi ønsker at styrke Luxembourgforligets status, og derfor vil jeg sige, at hvis vi kan nå frem til, at mulighederne for at blokere bliver mindre ved reglen om, at et flertal i Rådet kan anmode om afstemning, er det da kun godt, for det er, når der anmodes om afstemning, at de enkelte lande – også de store – må tage stilling til, om de vil bruge vetoretten. Jeg skal ikke blande mig i, om de vil bruge den, men vær Danmark i en situation af den art, ville vi højst tænkeligt bruge den. Det mener jeg er en styrkelse både af en hurtig og praktisk beslutningsprocedure og også af vetorettens status.

Må jeg så sige til hr. Gade: jeg har ikke sagt, at forretningsordenen skal ændres. Jeg ved, at en række regeringer gerne vil vende tilbage til dette spørgsmål, og ønsker de det, må vi jo se på det. Og så kommer vi hjem i markedsudvalget og drøfter tingene grundigt med folketingets partier.

Albrechtsen (VS):

Det er en bemærkelsesværdig påstand, statsministeren fremkommer med, at han vil styrke vetorettens status, al den stund han under det første spørgsmål fuldstændig afviste at gøre noget som helst forsøg på at genoprette den vetoret, som de andre lande efter tur er ved at smadre. Det ville statsministeren intet gøre ved, og så står han nu her og siger, at han vil styrke vetoretten. Det harmonerer unægtelig særdeles dårligt, og derfor vil jeg godt spørge statsministeren:

Når situationen er den, som vi nu så grundigt har fået beskrevet her i dag, at der kan gennemføres ændringsforslag fra Kommissionen og Parlamentet, som Danmark ikke kan hindre, at Danmark kan stemmes ned ved flertal til slut, at vetoretten er i fare på de nye områder, er det så ikke utrolig farligt samtidig at vedtage en ny forretningsorden, der betyder, at Danmark kommer under et frygteligt pres lige fra starten, og at der, som statsministeren også udtrykte det lige før, ikke længere er mulighed for at forhale afstemningerne? Er den samlede virkning af alle disse ting, hr. statsminister, overhovedet blevet grundigt overvejet nogen steder i regeringen? Har man i virkeligheden gjort sig klart, hvilken frygtelig samlet virkning alle disse nye regler får?